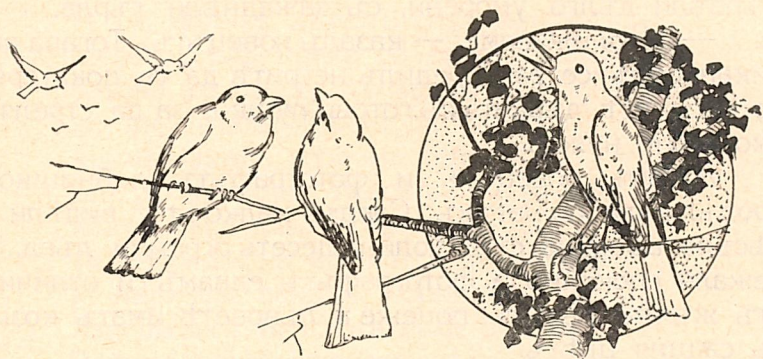

РАЗКАЗЪ НА ЕДНО ВРАБЧЕ

— Едно славейче се бѣше поселило и въ нашитѣ мѣста, — тѣй почна своя разказъ бѣбривото врабче, общиятъ ни познайникъ. Закрито нѣгде въ шумака на дѣдо Лисевата градина, то по цѣли нощи извиваше своитѣ крѣшни пѣсни и увличаше всичко живо наоколо. Слушаха го и хората, безъ да имъ дойде на умъ за сънъ. На насъ никой не обръщаше внимание. Всѣки приказваше все за славейчето, макаръ че то бѣше едно въ цѣлата околностъ, а ние бѣхме хиляди и хиляди врабчета. Най-сетне решихме да го пропждимъ и да се отървемъ отъ него. Речено и сторено. Единъ день, когато славейчето се бѣше унесло въ своитѣ пѣсни, ние го издебнахме и нападнахме. Мъничко, грозничко, то бѣше се скрило въ листака на най-гжстата круша и пѣеше своитѣ пѣсни съ примрежени очички и си подигната главичка къмъ месечината. А тя, спрѣла на едно мѣсто, сега по-весела и по-свѣтла, слушаше го като хората и не мислѣше да си отиде. Стариятъ врабецъ се спушна прѣвъ. Следъ него — ние — останалитѣ. Славейчето изцвѣрча плачливо, политна къмъ земята и се изгуби. Когато се втурнахме подире му, не можахме да го намѣримъ. Изплъзнало се отъ примката ни. Отъ туй насетне нито го видѣ нѣкой, нито се чу за него. И сега сме си добре: прости сме си, за нищо не ни бива, но сме си равни. Само едно ни е мжно: хората още приказватъ за славейчето.